

Τ Ο
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΜΑΣ
ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ ΤΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

ΣΧΟΛ. ΕΤΟΣ 1954-55

ΤΕΥΧΟΣ 3^ου

Σαββάτο ἀπόγευμα. Κίνηση μεγάλη στους δρόμους. Τὰ αὐτοκίνητα πηγαίνουνε κι' ἔρχονται, οἱ τροχονόμοι ἀνεβοκατεβάζουνε τὰ χέρια τους, οἱ γραφιάδες σκολᾶνε ἀπ' τὰ γραφεῖα τους, οἱ μεροκαματιάρηδες σήμερις πλερώνουνται, οἱ γυναῖκες πᾶνε νὰ ψωνίσουνε γιὰ σῦριο. Οἱ μαθητές, ποὺ κάνουνε ἀπόγευμα σκολειό, ξεχύνονται στους δρόμους κι' αὐτοί. Χωροπηδᾶνε, πετοῦνε τὶς σάκες τους, ξεφωνίζουνε.

Κάντε σιὴν πάντα! Νὰ κι' ἡ κούρσα τῆς «μεγάλης» κυρίας. Θὰ πάη ν' ἀράξη στοῦ «ζώναρς» ἢ θὰ κατρακυλίση τῆ Συγγοῦ πρὸς τὸ ἀθλητικὸ περίπτερο, σιὸν ἱππόδρομο, γιὰ νὰ φάη ἡ «κυρία» τὴν πουτίγκα της καὶ νὰ χορέψη μὲ τὸν κοιλαρά, τὸν φαλακρὸ κύριο, ποὺ ἡ λάμψη τῶν λιρῶν τὸν κάνει νὰ λάμπη ἀπὸ γοητεία.

Αὐτὰ βλέπει κι' ὁ Πολύτιμος. Δὲν εἶναι οὔτε γραφιάς οὔτε μεροκαματιάρης. Οὔτε κᾶν ἀνήκει σιὴν «καλὴ κοινωνία». Εἶναι κάτι χειρότερο ἀπ' ὅλα αὐτά. Εἶναι ἀνεργός. Κι' ὅταν εἶσαι ἀνεργός, εἶσαι κι' ἀπένταρος. Κι' ὅταν εἶσαι ἀπένταρος τὴ βγάζεις μὲ τὰ χέρια σιὶς ἄδειες τσέπες, σουλατσάροντας, καὶ κάθεσαι στὰ παγκάκια στοῦ Ζάππειο.

Σουλάτσαρε λοιπὸν κι' ὁ Πολύτιμος, χάζεψε σιὶς εἰκόνες τῶν κινηματογράφων, εἶδε τὰ ἄμορφα κουστούμια σιὶς βιτρίνες, ποὺ κλείνανε, κύτταξε καὶ τὸ μανταρισμένον τὸ δι-

πετάξη σιὴ μικρὴ ἄσχημη τάξι μας μὲ τὴν παράξενη γραφικότητα ποὺ μέσα της θὰ μείνη γιὰ πάντα ὁ ἀντίλαλος μιᾶς ξέγνοιαστῆς ζωῆς, σιὸ παράπηγμά μας.

Θ' ἀπλώσουμε τὰ χέρια σιὸ κενὸ γεμάτοι νοσταλγία, νὰ πιάσουμε τό, ἀλλοίμονο, τόσο ἀπομακρυσμένον ὄραμα τῆς νιότης μας. Θὰ ποθήσουμε τὰ παλιὰ μας ξεβαμμένα θρανία, καὶ τὸν πίνακά μας, θὰ μιᾶς κατακλύση μιὰ συγκίνησης ποὺ θ' ἀναβρῦξη ἀπ' τὶς ἀναμνήσεις. Ἴσως νὰ ποῦμε. Θεέ μου, δὲν ἦταν νᾶμουν καὶ πάλι σιὴν ἐποχὴ ἐκείνη, «τὴν ἐποχὴ τῶν ὄνειρων». ΓΙΩΤΑ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

κό του. Κατάλαβε πόσο πολῦτιμα εἶναι τὰ λεφτὰ κι' ἀνακάλυψε, πὼς τὸ στομάχι του ἦτανε ἀδειανό. Ἦτανε κι' ἡ τσέπη του ὁμοίως ἀδειανή. Τὸ δυστύχημα εἶναι, πὼς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, τὸ στομάχι κι' ἡ τσέπη, εἶναι στενὰ συνδεδεμένα μεταξύ τους. Ἄδειανὴ τσέπη, ἀδειανὸ στομάχι. Γεμάτη τσέπη, γεμάτο στομάχι.

Ὁ ἥλιος βασιλεύει. Κι' ἡ δύση ἔβαφε τὸν οὐρανὸ μὲ τόσα ἄμορφα χρώματα, κόκκινο, κίτρινο, πορτοκαλί, ποὺ ἓνας ζωγράφος θὰ τὴ ζωγράφιζε, ἓνας ποιητὴς θὰ τὴν ὑμνοῦσε κι' ἓνας, ποὺ δὲν εἶχε τί νὰ κάνη, θὰ τὴν κύτταζε. Κύτταξε κι' ὁ Πολύτιμος τὴ δύση καὶ προχώρησε γιὰ τὸ Ζάππειο.

Τὰ πουλιά ἔτρεχαν νὰ κρυφτοῦν σιὶς φωλιές τους, τὰ δέντρα σκορποῦσαν γλυκιὰς μυρουδιὰς, μερικὸι ρωμαντικοὶ περιπατητές κάνανε τὸν περίπατό τους. Βαρὺς ἔκατσε αὐτὸς σ' ἓνα παγκάκι, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καί... Εὔρηκε!... Μπροστὰ στὰ πόδια του βρισκόταν ἓνα φράγκο, ποὺ λαμποκοποῦσε σιὸ τελευταῖον φέγγισμα τοῦ ἡλίου ποὺ χανότανε, σὰ νὰ φώναζε, σ' αὐτοὺς ποὺ περνοῦσαν, νὰ τὸ μαζέψουν. Μὰ ποιὸς ἔψαχνε τὸ δρόμο....

Τύχη, σκέφτηκε ὁ Πολύτιμος. Τύχη γιὰ ἓνα φράγκο; Ναι, γιὰ ἓνα φράγκο. Αὐτὸ θὰ φέρη καὶ τ' ἄλλα. Κι' ἔπειτα τόσοι καὶ τόσοι περνοῦνε, γιὰτί νὰ μὴ τὸ δεῖ κανένας ἄλλος; Δὲν εἶναι λοιπὸν σημάδι φανερό, πὼς ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε; Οἱ συλλογισμοὶ του ὁμοίως αὐτοὶ κοπήκανε ἀπὸ δυὸ φάλτσες φωνές, ποὺ ἐπαναλαμβάνανε ξεχωριστὰ καὶ μαζὶ τὸ ἴδιον πάντα τροπάρι.

—Νὰ σοῦ ποῦμε τὴ μοῖρα σου, καλόπαιδο.... Ποιὸ 'ναι οἱ φίλοι σου, ποιὸ τὸ ὄχτρο σου...

Ἦτανε δυὸ γύφτισσες χαριτωμένες, ντυμένες τὴ γνωστὴ γραφικὴ φορεσιά, μὲ πολὺ κραγιόνι στὰ χοντρά τους χεῖλια, κι' ἓνα γαρούφαλο στ' ἀφτί. Ὁ Πολύτιμος τὶς παρατήρησε καλὰ καλὰ καὶ μὲ τρόπο εὐγενικὸ τὶς παρακάλεσε νὰ τοῦ ἀδειάσουν

τή γωνιά. 'Αλλ'αυτές τόν χαβά τους.

—Θά σοῦ ποῦμε τὸ μοῖρα σου, καλόπαιδο. 'Εσὺ μεγάλο τύχη βλέπω. Καί τώρα σύντομα. Τύχη βουνό. Μ' ἕνα φράγκο, καλόπαιδο, θά στα ποῦμε ὄλα. Τί σκέπτεσαι, τί θά σοῦ συμβαίνουνε.

'Ο Πολύτιμος ξαναπαρατήρησε τίς γύφτισσες, σκέφτηκε τ' ἀδειανό του στομάχι, θυμήθηκε τὸ μανταρισμένο του κουστούμι καί σ' ἄλλον 'Ιούλιος Καίσαρας ἔρριψε τὸν κύβο—ποῦ αὐτὴ τὴ φορά τὸν ἀντιπροσώπευε τὸ λαμπερὸ φράγκο — στή χούφτα τῆς μιᾶς γύφτισσας, ἀνοιξε τὴ δική του στήν ἄλλη καί περίμενε τήν... τύχη. 'Η πρώτη φύλαξε γρήγορα-γρήγορα τὸ φράγκο στό ταγάρι τῆς κ' ἢ δευτέρα ἀρχίνησε τίς μαντεῖες τῆς.

—Χρόνια πολλά θά ζήσης καί θά πλουτήσης πολύ. Καί τώρα γρήγορα. Τί τύχη εἶναι αὐτή... Μεγάλος καί τρανός νά γίνεσαι, ὄλο ξάπλα θάσαι καί σέ μεγάλη πόρτα θά μπῆς....

...Τοῦπανε κι' ἄλλα πολλά. Τοῦπανε γιά χρυσάφια, γιά μεγάλα ταξίδια, γιά κρουαζιέρες στό Αἴγαίο, γιά πλούσιο γάμο. Τὴν ὥρα ποῦ φεύγανε οἱ γύφτισσες κι' ὁ Πολύτιμος σκεφτόντανε αὐτὰ τὰ τόσο ὁμορφα καί φανταζόντανε τὸν ἑαυτό του μέσα στό κομψὸ σμόκιν καί νά ρολάρῃ ἢ κοῦρσσει πρὸς τὰ φάληρα καί.. νά! ὁ 'Ερατοσθένης. 'Ερατοσθένης θά πῆ ψηλός, γεμάτος, μὲ λαδωμένα μαλλια καί μουστάκι ψιλοκομμένο. Κι' ὁ 'Ερατοσθένης τυγχάνει φίλος τοῦ Πολυτίμου.

—Γιάσου Πολύτιμε.

—
— Πολύτιμε, δὲν μιλάς....

—...Ταξίδια, μεγάλη πόρτα... 'Ε; ἂ καλῶς τὸν 'Ερατοσθένη.

—Χμ! Τί εἶδα, Πολύτιμε; Κουβέντα μὲ γύφτισσες;

—Ναί, 'Ερατοσθένη μὲ γύφτισσες. Καί τί δὲν μοῦπανε.

—Χά, χά. Σ' ἄν τί σοῦπανε δηλαδή, πῶς θά γένῃς αὐτοκράτορας τῆς 'Αβησσυνίας;

—Μὴν ἀστειεύεσαι, 'Ερατοσθένη. Θά γίνω πλούσιος. 'Εχω μεγάλη τύχη ἐγώ, βουνό τύχη.

'Ο 'Ερατοσθένης χαμογελάει. Εἶναι φανερό, πῶς εἰρωνεύεται.

—Μωρ' τί μᾶς λές; πιστεύεις σ' αὐτές τίς ψευδῆρες;

—Μὰ τὴ χειρομαντεία τὴ παραδέχεται κι' ἡ ἐπιστήμη.

—Κουραφέξαλα! Καί δὲν λυπήθηκες νά δώσης λεφτὰ σ' αὐτές; 'Αλλά, τέτοιο χάπι ποῦσαι, τί περιμένεις.

'Ο Πολύτιμος θυμῶνει. Αὐτὸ τὸ «χάπι» δὲν μπορεῖ νά τάνεχτῆ.

—Χάπι εἶσαι σύ. 'Ορίστε μας!

—'Αντε ρέ, χαμένε ἤλιθιε. 'Ακου, γύφτισσες...

—'Ηλίθιος εἶσαι σύ.

—'Εσύ 'σαι.

—'Εσύ.

'Αγανακτεῖ ὁ 'Ερατοσθένης. 'Αφρίζει ὁ Πολύτιμος. Βαράει χαστούκι ὁ Πολύτιμος στόν 'Ερατοσθένη, βαράει γροθιά ὁ 'Ερατοσθένης στόν Πολύτιμο. 'Αρπάζονται γιά τὰ καλά στό χέριο. Κτυπάει ὁ Πολύτιμος, βαράει ὁ 'Ερατοσθένης. 'Οταν τελειῶνει ὁ ἀγώνας κι' οἱ δυὸ εἶναι ἀγνώριστοι. Ξαπλωμένος στό δρόμο κάτω ὁ Πολύτιμος μὲ σπασμένα τὰ μοῦτρα. 'Ορθιος ὁ 'Ερατοσθένης μὲ μαύρους γύρους γύρω ἀπ' τὰ μάτια μὲ σκισμένο πουκάμισο, γεμάτος γρατσουниές.

'Εφυγε ὁ 'Ερατοσθένης μόνος του, ἀργὰ ἀργὰ κουτσαίνοντας λιγάκι καί μὴ μπορῶντας νά χωνέψῃ τὴν πίστη, ποῦχουν μερικοὶ στίς γύφτισσες. 'Ο τυχερός μας ἤρωας ὁμως δὲν μπόρεσε νά φύγῃ μόνος του.

Σ' ἄν σέ ὄνειρο ἔνοιωσε νά τὸν σηκώνουν, νά τὸν βάζουν σ' ἕνα κλειστό αὐτοκίνητο, σέ λίγο νά τὸν περνᾶνε ἀπ' τὴν «μεγάλῃ πόρτῃ» τοῦ Νοσοκομείου. Σαββάτο δειλινό. 'Ο κόσμος πηγαινορχότανε, τὰ φῶτα τῆς τροχαίας ἀναβοσβήνανε, τ' ἄστρα στόν οὐρανὸ τρεμόσβηναν κι' αὐτὰ. Κι' ὁ Πολύτιμος ξαπλωμένος σὲ μαλακὸ στρώμα, σκεπασμένος μὲ κουβέρτα, σὲ κρεβάτι. 'Ητανε πολὺ εὐχαριστημένος. Εἶχε ἐξασφαλίσει γιά μερικὲς μέρες στέγη μὲ ὄλα τὰ κομφορ.

Κι' ὕστερα σοῦ λέει νά μὴ πιστεῦῃς στίς γύφτισσες....

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΝΙΔΗΣ